

KATIE DREAMS
A szeretet útján

KATIE DREAMS

A szeretet útján

A lélek soha nem hal meg, földi léte csupán egy
állomás a végtelennek tűnő térben.
Soha ne veszítsd el a hited,
mert ha elveszíted, önmagadat is elveszíted.

Katie Dreams

PROLÓGUS

Vágyakozva nézte társait. Elgondolkodott eddigi életén, jó-rossz döntésein és annak következményein. Ahogy visszagondolt ezekre a sorsdöntő eseményekre, változó, kusza érzések ragadták el. Vegyes érzések, amiktől egy cseppet sem érezte jól magát. Nem tudta mitévő legyen, merjen-e Mestere elé lépni, akinek újfent csalódást okozott, vagy inkább maradjon csöndesen a háttérben? Viaskodott érzelmeivel. Végül tett egy bátortalan lépést. Körbenézett, de társai ügyet sem vetettek rá. Szomorúan nézett maga elé. Hát már idáig jutott? Hogy senki még csak rá se néz, semmibe veszik? Mégis maradni akart. Maradni társai között, ebben a megfoghatatlanul csodálatos világban, ahol mindezek ellenére érezte társai végtelen szeretetét. Kétség kívül nem érdemli meg. Kavarogtak fejében a gondolatok. Tekintete ekkor összetalálkozott Mestérének szigorú, mégis lágy tekintetével. Mikor a szemébe nézett, látta benne azt a különös fényt, ami csak akkor szokott ragyogni, ha elégedett volt valamelyik tanítványával. Ez a különös, és igen ritka tekintet most erőt adott neki. Bátortalanul tett egy lépést. Ebben a pillanatban azonban a Mester szeme felvillant, és megálljt parancsolt. Megtorpant. Körülnézett. Ekkor vette észre, hogy társai őt nézik. Ki szomorúan, ki sajnálkozva, de mindenki szeretettel. Ebben a pillanatban

meglátta a távolban azt, amire mindig is vágyott. A tiszta fehér fény beragyogott mindent. Közepén ott álltak erre érdemes társai, akik már mindent jóvátettek, és többé nem kell elmenniük. Ketten voltak. A legérdemesebbek arra, hogy most itt legyenek. Sugárzott belőlük a nemesség, a mindent elborító szeretet érzése. A fehér fény teljesen átölelte, szinte beszippantva őket. Ők csak álltak és nézték a rájuk omló kék-arany színné váló mindenséget. Mikor a hang megszólalt, a tanítvány megborzongott. A kör közepén állók meg se rezzentek, csak büszkén álltak, és vártak. Az Legfőbb Elöljáró mély, öblös hangja szelíden szólt.

– Üdvözöllek benneteket itthon! Térjetek végleg haza! Többé nem kell elmennetek! Örvend a szívem, hogy végleg hazatérhettetek! Gyertek és foglaljátok el méltó helyeteket!

Két társa követte a Legfőbb Elöljáró hangját. A tanítvány maradt, mozdulni sem mert. Mestere lépett oda mellé, szelíd hangon szólt hozzá.

– Neked még dolgod van, tanulnod kell! Nem mehetsz át a kapun az Örök Boldogság Szintjére.

– Tudom Mester!

– Kövess!

Ez az egy szó úgy hatott rá, mintha egy hatalmas kéz összeroppantotta volna. Mázsás súlyként nehezedett rá. Ahogy tett egy lépést, úgy érezte valami a mélybe húzza. Ólomként nehezedett rá a Mester egyetlen szava. Lassan, lehajtott fejjel követte. Könny folyt végig arcán, magányosnak, elhagyatottnak érezte magát. Tudta mi vár rá, tudta hamarosan hová fog megérkezni a Mesterrel. Némán követte... oda... Még a nevét is félt kimondani, rá gondolni se mert. Mintha attól félt volna, hogy akkor, abban a pillanatban... de

tovább nem gondolhatott erre, és semmi másra sem. Megérkeztek.

A Mesterek Házának központi, kör alakú termében voltak. Félve nézett körül, pedig pontosan tudta hol van. Sajnos már többször járt itt. Minden alkalommal félelmetes volt számára ez a hely. A hely, amit Újrakezdés Termének hívtak. Megremegett, ahogy meglátta az Elöljárókat. Nem szóltak, a csönd tapintható volt. A Mester a terem közepére kísérte, majd megállt vele szemben és a vállára tette a kezét. A szemébe nézett. A tanítványnak könny folyt végig arcán. Ekkor a hang megszólalt. A Legfőbb Elöljáró szólott hozzá.

- Tudod miért vagy itt?

- Igen Legfőbb Elöljáró!

- Fáj a szívünk, de vissza kell küldenünk, mert van még tanulni valód! Sok mindent jóvátettél, de még mindig van mit jóvátened. Ahhoz, hogy tisztaszívű és tisztalelkű légy, még tanulnod kell.

- Igen Legfőbb Elöljáró!

- Tudod, min kell javítanod?

- Az önzés, a gőg, az önteltség, düh... ezek a bűneim.

- Jól mondd! De ezek nem bűnök, csupán hibák, amiket ki kell javítanod! Ha visszatérsz, nem fogsz emlékezni otthonodra, Mesteredre, semmire. Magad leszel, és magadnak kell fokozatosan saját magadat ráébresztened a hibáidra. Nem lesz könnyű dolgod. A Mestered mindvégig figyelemmel fogja kísérni utadat, és a legvégső esetben, ha kell, beavatkozhat. De csakis a legvégső esetben. Megértettél minket?

- Igen Legfőbb Elöljáró, megértettem!